

má-li vyslanecká osoba v tuzemsku činžovní dům, zemědělský statek nebo továrnu a pod. pro své soukromohospodářské účely, tato nemovitost exempce nepožívá. Na doklad bud'tež uvedeny: Meyerhofer's Handbuch f. d. pol. V. D. 1895 sv. I. str. 932, kde se praví, že se exterritorialita vztahuje také na věci, jež jsou s osobou a s důstojností vyslance v »nejbližší« souvislosti (lépe řečeno přímo nebo nepřímo k vykonávání jeho úřadu jako vyslance slouží — na př. na hotel vyslanecký — »hotel« užívá se zde jakož i v dalších spisech po franc. způsobu ve smyslu »palác«) a zařízení vyslaneckého bytu, s čímž se srovnává i ovšem, jinak velmi kusé heslo exterritorialita v Ottově Nauč. slovníku, že se vztahuje nejen na osobu vyslancovu, nýbrž i na jeho příbytek (dům, hotel, jeho vůz, movité věci a družinu — roz. vyslanecké zřízení). Oest. Rechtslexikon 1895 sv. II. str. 446 násl., jenž důsledně jedná o exterritoriálních osobách a věcech, uznává, že nemovitosti exterritoriálních osob podléhají tuzemské pravomoci (oddíl IV. str. 447), pakliže práva na nich vykonávají ne mocí svého veřejnoprávního postavení, nýbrž jako soukromé osoby (oddíl II. čís. 8 a) a b), ač to je zde vyjádřeno pod a) a b) nesprávně disjunktivně tak, jakoby nemovitosti byly podrobeny tuzemské pravomoci absolutně, kterouž chybou trpí právě i čl. IX. uv. zák. k j. n. shora cit. Kohler (Grundl. d. Völkerrechts 1918 str. 62 b), jakož i str. 64 IX.) konstatuje, že z exterritoriality jsou vyňaty pozemkové poměry, že však jí (str. 63 VIII) podléhají místnosti vyslanecké, najmě vyslanecké hotely. Liszt, Völkerrecht 1925 str. 199, 200 podrobuje tuzemské pravomoci věcná práva na nemovitostech a praví (ovšem nesprávně), že to platí i o vyslaneckých hotelích, ač podotýká, že toto jest sporné, uznává však za přípustnou i exekuci na nemovitý tuzemský majetek vyslancův, což ovšem měl omeziti jen na nemovitosti, jež neslouží ani nepřímo jeho vyslaneckému úřadu, nýbrž patří k jeho soukromohospodářskému jmění. Správně praví Oppenheimer, Mezinár. prv. sv. II. (český překlad 1924) sv. II., str. 504, že tuzemské pravomoci podléhá nemovitý majetek, jež má vyslanec v tuzemsku nikoli ve svém úředním charakteru, nýbrž jako soukromá osoba, i v obchodních podnicích, ovšem i tu jen, lze-li to provésti bez násilí proti němu (tedy, možno dodati, zejména, co se týče knihovních zápisů). Podobně Isai Völkerrecht 1924, str. 57 podrobuje tuzemské pravomoci nemovitostní poměry a živnostenské podniky vyslancovy, vyjímá z ní však (str. 58) vyslanecké hotely. Nemůže se tedy stěžovatel odvolávat na to, že v § 31 prvý odstavec nový doslov ex. ř. mluví se o výkonu exekuce v exterritoriálních budovách a místnostech, že však on vede exekuci na exterritoriální budovu, a dále na to, že v budově té bydlí i vyslanecké zřízení.

Čís. 9492.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Prvním předpokladem nároku na odměnu za práci přes čas jest, že práce přes čas byla skutečně vykonána.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, Rv I 576/29.)

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Po právní stránce dovozuje dovolatel, že zaměstnanec má nárok na zvláštní odměnu za práce přes čas i tehdy, když je skutečně konal s vědomím a s vůlí zaměstnavatele, a že podle zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. každá práce, trvající déle než normálních osm pracovních hodin denně, zahrnuje v sobě konání práce přes čas, která musí býti zvláště odměněna, jestliže zaměstnavatel o ní věděl. Než tyto právní vývody, i kdyby se k nim přisvědčilo, nejsou s to, by opodstatnily žalobní nárok. Prvním předpokladem nároku na zvláštní odměnu za práce přes čas jest, že takové práce byly skutečně vykonány, ale to se právě nepodařilo žalobci prokázat. Ostatně plyne ze zjištění nižších soudů, jež dovolatel ani nenapadá, že žalobce mohl uloženou mu práci snadno vykonati v kancelářských hodinách od 8 do 12 hodin dopoledne a od 2 do 6 hodin odpoledne, takže by mu nepříslušel nárok na zvláštní odměnu ani tehdy, jestliže zbytečně protáhl svou práci přes osm hodin denně po případě přes 48 hodin týdně (viz rozhodnutí čís. 6609, 7404, 8130 sb. n. s.), a že za konání obchodních cest byl zvláště odměněn. Žalobní nárok postrádá tedy vzhledem ke zjištěnému stavu věci skutkového i právního základu a nižší soudy posoudily věc správně po stránce právní, zamítnuvše žalobu.

Čís. 9493.

Procesní plnou mocí k zastupování v určitém sporu není právní zástupce zmocněn k přijetí výpovědi z nájmu, jež není v právní souvislosti s oním sporem.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, R II 409/29.)

Soud první stolice odmítl námitky proti výpovědi z nájmu jako opožděné, ježto došly soudu teprve desátý den od doručení výpovědi Dr. N-ovi, o němž měl první soud za to, že na základě generální plné moci byl oprávněn přijmouti výpověď za žalované. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu k dalšímu jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soud první stolice si dal otázku, zda advokát žalovaných měl od nich generální plnou moc, a na základě obsahu písemné plné moci ze 7. května 1929 ji rozřešil kladně a uznal, že tento zástupce byl oprávněn přijmouti za ně platně mimosoudní výpověď z nájmu. Rekursní soud však správně uznal, že s tímto základním názorem prvního soudu nelze